Proletari din toate ţările, uniţi-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 65 (625) * Joi 14 noiembrie 1957 * 8 pag. 30 bani

Oamenii muncii au sărbătorit Marele Octombrie!

Zeci de mii de bucureşteni, entuziasmaţi, au luat parte la mitingul festiv de pe stadionul „23 August".

PRETUTINDENI, PE GLOB...

In China, sărbătorirea zilei de 7 Noiembrie, a prilejuit mari manifestări de solidaritate şi frăţie faţă de popoarele Uniunii Sovietice. La Pekin a avut loc un mare miting la care a vorbit Liu Sao-ti, vicepreşedintele Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez.

Pretutindeni, în fabrici, în uzine, în parcuri, au avut loc manifestări culturale, iar în după amiaza zilei de 7 Noiembrie peste o jumătate de milion de locuitori ai capitalei au participat la serbarea populară închinată marii sărbători.

In întreaga Iugoslavie, cea de a 40-a aniversare a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie a fost sărbătorită în mod festiv. In afară de marea adunare de la Belgrad, în centrele districtuale, în întreprinderi şi instituţii au fost organizate serbări festive, consacrate acestui eveniment.

Mii de cetăţeni ai Parisului au participat la adunarea pentru sărbătorirea Revoluţiei din Octombrie, care s-a ţinut la Velodromul de Iarnă. Marcel Cachin, unul din cei mai vechi activişti comunişti din Franţa, a adus salutul plin de recunoştinţă al poporului francez făuritorilor Revoluţiei din Octombrie, eroicului popor sovietic. Mitingul care s-a încheiat cu un frumos program artistic a fost o vie manifestare a solidarităţii oamenilor muncii francezi faţă de poporul sovietic.

La Viena, Asociaţia Austria—U.R.S.S. a organizat în ziua de 6 noiembrie, un mare concert de gală la care şi-a dat concursul violonistul sovietic Igor Oistrach. Exprimîndu-şi sentimentele de prietenie şi dorinţa de a întări tot mai mult colaborarea austro-sovietică, cei peste 2000 de spectatori au aplaudat măiestria cu care a fost executat concertul pentru vioară de Haciaturian şi întregul program artistic.

Sute de flamuri, încadrînd portretele conducătorilor proletariatului din toată lumea, fîlfîiau prin ceaţa fină a zorilor pe stadionul „23 August". Şuvoaie nesfîrşite de oameni ai muncii din Capitală se îndreptau cîntînd către uriaşele arene, unde avea să se ţină mitingul închinat celei de a XXXX-a aniversări a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie. Către orele 10, în tribune luaseră loc peste 100.000 de bucureşteni, iar pe gazonul incintei se rînduiseră perfect batalioanele gărzilor muncitoreşti, sute de sportivi fruntaşi ai patriei noastre, precum şi numeroase echipe artistice.

...Şi iată că la tribuna oficială, salutaţi cu ovaţii puternice şi aplauze, îşi fac apariţia conducătorii partidului şi ai statului nostru, reprezentanţi ai marii ţări sovietice, activişti de stat şi de partid, oameni de ştiinţă şi cultură, muncitori fruntaşi. Intîmpinaţi cu zîmbet şi aplauze, un grup de pionieri suie cu agerime la tribună, oferind conducătorilor tradiţionalele buchete de flori.

După deschiderea mitingului, la cuvîntul tovarăşul Gheorghe Apostol, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.R, care trimite oamenilor muncii un salut fierbinte cu prilejul zilei de 7 Noiembrie. Tovarăşul Gheorghe Apostol aminteşte în cuvinte emoţionante drumul glorios, drumul fericirii, pe care l-au străbătut oamenii sovietici în cei 40 de ani scurşi de la acel Octombrie 1917. El trece apoi pe scurt în revistă succesele dobîndite de poporul muncitor al patriei noastre în lupta pentru socialism, pentru un viitor fericit. Cu adîncă mîndrie ascultă cei prezenţi faptele vii, realizările minunate ale celor ce muncesc, fapte care poartă ţara noastră tot mai mult pe drumul înfloririi şi belşugului.

O deosebită emoţie a produs cuvîntarea tovarăşului A. A. Epişev, ambasadorul Uniunii Sovietice. Cuvîntarea aceasta — din care o bună parte a fost rostită cald şi curgător în romîneşte, — a adus în mijlocul participanţilor la miting solia de prietenie şi dragoste a poporului sovietic, făuritorul gloriosului Octombrie.

Au mai luat apoi cuvîntul acad. Iorgu Iordan, rectorul Universităţii „C. I. Parhon", tovarăşul Cristea Radu, preşedintele gospodăriei agricole colective „1907", tovarăşul Al. Paraitescu, unul din participanţii romîni la Revoluţia din Octombrie, şi mecanicul Ştefan Lungu, Erou al Muncii Socialiste. Cuvintele lor au adus acelaşi mesaj vibrant de continuare a tradiţiilor eroice revoluţionare, de muncă creatoare pusă în slujba fericirii poporului.

Urmează o clipă solemnă. Din miile de piepturi răsună grav, înălţător, imnul muncitorilor de pretutindeni: Internaţionala. Sute de porumbei albi îşi iau zborul spre văzduhul azuriu, ca nişte mesageri ai sărbătorii.

Mitingul se încheie cu defilarea coloanelor aliniate pe gazon. Trec întîi, în pas energic, gărzile muncitoreşti, simbol al tăriei de neînfrînt a poporului. Le urmează sute de tineri şi tinere, sportivi de frunte ai patriei, şi în sfîrşit, echipele artistice, care perindă prin faţa tribunelor, într-o feerie de culori, pitoreşti costume naţionale din toate regiunile ţării.

Mitingul s-a încheiat. Dar în inimile oamenilor muncii sărbătoarea Marelui Octombrie trăieşte cu emoţie, cu bucurie, cu mîndrie înaltă...

LA LENINGRAD

(prin telefon, de la trimisul nostru special)

Palatul de Iarnă cu bolţile adînci, cu porţile înalte, cu piaţa largă, cu coloane puternice, svelte, svîcnind spre cer, ne e familiar. L-am văzut doar în atîtea fotografii şi am citit atîtea despre el.

Şi totuşi inima mi-a bătut puternic cînd l-am văzut aevea la 7 Noiembrie.

În Leningradul în sărbătoare, prin piaţa palatului, deschid coloana, defilînd, bătrînii comunişti care au pătruns în Palat primii, în istoricul 7 Noiembrie 1917.

De-asupra, sute de porumbei învăluie în zborul lor defilarea veteranilor. Leningrădenii îi aplaudă din inimă şi muzica se înalţă. Parcă e un „mulţumesc" uriaş.

In ritm, în urale şi cîntec, defilarea continuă. Trec oamenii ai muncii: oameni de ştiinţă, muncitori, studenţi, tinerimea Leningradului, trec pionierii!

Priveşte uluit bătrînul palat primăvara ce a năvălit în piaţa sa, după ce mai înainte s-a anunţat cu sunete prelungi de trompetă.

Au sosit pionierii din toate raioanele leningrădene. Feeria multicoloră a jocului de artificii luminează ireal, fantastic, cerul ca o cupolă măiestrit zugrăvită.

Deodată, din toate părţile pieţei, fluturi de făclii aprinse au vîlvorit peste stăvilare şi au inundat piaţa. În acelaşi timp jur-împrejurul pieţii au izbucnit focurile de tabără ca nişte străjeri uriaşi de scîntei. In acest decor pionierii au început defilarea. Şi rînd pe rînd, în costumaţie şi echipament special, coloanele pionereşti au simbolizat începutul mişcării pionereşti, industrializarea socialistă, transformarea socialistă a agriculturii, Tînăra Gardă şi altele. Piaţa Palatului şi văzduhul a fost însă cutremurate de aplauze şi urale la apariţia machetei satelitului, înlăuntrul căreia se afla un căţel.

După ce au amintit cîteva momente din istorie, coloanele viitorului, păşind cadenţat, sugerează măreţ uriaşele perspective ale drumului lor.

Drum deschis de partidul lui Lenin.

B. CARAGIALE

Alegeri pionierești

SÎNT GATA ÎNTOTDEAUNA

Intîi, goarnele au sunat prelung. Apoi au bubuit tobele. O liniște aproape nefirească a coborît asupra careului pionieresc. A început adunarea de alegeri a colectivului de conducere al unității de la Școala nr. 120 din București. Să trecem în revistă cîteva chipuri. Ochiul alunecă peste fețe vesele și triste, zîmbitoare și încruntate Iată o față măslinie, palidă, și doi ochi mari, arzători. La ce-or fi gîndind? Se limpezește apa lor și gîndul se întoarce doar cu cîteva ceasuri mai înainte.

Armatu Ileana...

— ...născută în anul 1942. A fost președintă de detașament. „Vreau să devin utemistă, să fac parte din armata celor mai buni tineri, vreau să slujesc partidul și patria".

S-a ridicat Cuza Gheorghe, cel măruntel, colegul ei de clasă.

— Ileana merită să fie utemistă. E sîrguincioasă, își ajută colegele. A fost bolnavă mai multă vreme, dar e la curent cu lecțiile.

Ileana a închis ochii și s-a rezemat de masă. Cînd i-a redeschis, mîinile tuturor, în care fulgerau sîngeriu carnetele roșii, erau ridicate. Au primit-o. Se gîndește: „Nu mai sînt pionieră". Parcă un nod i se ridică din piept a plîns. Atîția ani a purtat cravata roșie! Nu va părăsi însă activitatea pionierească. Adunarea generală a aprobat ca prima ei sarcină să fie: „instructoare de pionieri la clasa a IV-a". Un vechi vis împlinit. Acum, iat-o asistînd pentru întîia oară, în calitate de utemistă, la o alegere pionierească.

S-au roșit obrajii Irinei

Iurhi Irina a fost propusă în colectivul de conducere. Colega ei, Moscovici, justifică propunerea: „Pe lîngă altele, să știți că Irina are o purtare frumoasă pe strada ei. Toți au păreri bune despre ea". Iurhi Irina a fost aleasă. De bucurie i se roșiseră obrajii. Și obrajii lui Pîrvănescu Dana sînt roșii ca para focului. Din alte motive însă. Are zece voturi contra și 19 abțineri. De ce, Dana?

Gabriela o felicită pe Elena

O fetiță de vreo patru anișori...

...stă lîngă mine și ține pumnii strînși. Privește stăruitor pe cineva. Pe cine oare? A, pe Bogdan Elena, și ea nou aleasă. După alegere a sărutat-o și i-a oferit un buchet de flori.

— ???

— Sîntem prietene — me-a explicat Negrea Gabriela, fetița de patru anișori, — locuim în aceeași curte, pe Calea Șerban Vodă 124.

M-am lămurit de ce ținea pumnii strînși: ca prietena ei să fie aleasă.

S-a isprăvit?

Galeria de chipuri nu s-a isprăvit? Ochii urmăresc acum cu încîntare un număr de balet executat de artistele clasei a IV-a. Apoi, cîntece pionierești dezmiardă auzul.

Acum da, într-adevăr adunarea a luat sfîrșit. Toată lumea se îndreaptă către casă. A fost o seară de neuitat.

A. WEISS

Colțul activului

Sîntem în sala mare a clubului pionieresc. Intr-un colț, o masă cu [illegible] cărți, articole decupate din ziare și reviste. Pe perete un fel de gazetă: „Sfaturi pentru activ". Cine scrie aici? Tovarășii instructori, tovarășii de la comitetul orășenesc și... președinții mai vechi. Ei sfătuiesc noul activ cum se ține o adunare interesantă, cum se dă raportul, îi învață un cîntec sau un joc nou.

La „colțul activului" e plăcut și interesant. Aici este, cum pe drept cuvînt spun pionierii „școala" numărul doi.

ION RADU
Școala medie mixtă nr. 2 Craiova.

VEȘTI

● *Comuna Lăpușul Romînesc-Baia Mare.* Alegerile activului pionieresc s-au terminat. In sala căminului cultural, frumos pavoazată, pionierii au ales în colectivul de conducere al unității pe cei mai buni: Muțiu Ioan, Pașca Măriuca, Ferentz Viorica și alții.

● *Comuna Dănești-Iași.* Cea mai frumoasă serbare a pionierilor unității din acest an a fost aceea dată la sfîrșitul adunării de alegeri.

● *Școala de 7 ani nr. 11 Constanța.* Pioniera Marin Maria a fost realeasă în colectivul de conducere al unității. E cea mai frumoasă apreciere a muncii ei din anul trecut.

● *Comuna Bălcești-Pitești.* O adunare de unitate și... un meci de fotbal. Acestea sînt ultimele evenimente din școală. Dar să știți, atît la adunare, cît și la meci, au învins tot cei mai buni!

● *Comuna Cervenia-București.* Președinte de unitate a fost ales cel mai harnic corespondent din școală: Banu Ion.

● *Comuna Comana-Constanța.* Primul angajament luat în adunarea de alegeri a și fost realizat. Pionierii de la școala cu limba de predare tătară au ajutat G.A.S.-ul culegînd porumbul de pe 4 ha.

12 ani de existență a F. M. T. D.

La 10 noiembrie s-au împlinit 12 ani de la înființarea Federației Mondiale a Tineretului Democrat, organizație de luptă pentru apărarea păcii și prieteniei dintre toți tinerii din lume. In prezent, F.M.T.D. are 200 de organizații din care fac parte peste 85 de milioane de tineri și tinere din 97 de țări. Pretutindeni pe glob, tineretul încadrat în această organizație luptă cu dîrzenie pentru pace, pentru un viitor luminos.

★

— Sute de mii de tineri japonezi participă la manifestațiile împotriva experiențelor atomice. Ei au organizat o demonstrație în fața Ambasadei britanice din Tokio, cerînd ca insula Cristmas să nu mai fie folosită pentru experimentarea bombelor cu hidrogen.

— Tineretul vest-german protestează împotriva militarizării și echipării cu arme atomice și nucleare a R.F. Germane. Mulți refuză să presteze serviciul militar și se refugiază în Republica Democrată Germană.

— În Anglia, Comitetul Executiv al Federației Studenților Laburiști desfășoară o energică acțiune împotriva marilor cheltuieli militare și a experiențelor engleze cu bomba atomică.

— În numeroase țări, ca de pildă în Spania, tineretul trebuie să lupte pentru a cîștiga dreptul la învățătură. În această țară guvernată de dictatorul Franco, există 4 milioane de analfabeți, din care 2 milioane sînt copii de vîrstă școlară.

— În Republica Federală Germană, studenții duc o luptă grea împotriva alocațiilor insuficiente ce li se acordă. Din cei 3000 de studenți de la Școala tehnică din orașul Brauschwig, 93% trebuie să muncească pentru a-și putea continua studiile.

În inima cetății

Despre bătrîna cetate a Sibiului ne amintesc nu numai hrisoavele înnegrite de ani, din rafturile arhivelor. Zidurile și turnurile de apărare se păstrează încă; se păstrează din vremurile apuse clădiri multe și fiecare are povestea ei, care acoperă o filă din istoria cărunutului Sibiu. Mă opresc, dragi prieteni, la un palat al cărui trecut și prezent atrag gîndurile și pașii trecătorilor spre porțile-i de stejar. Povestea lui nu e atît de veche cît a altora: începe de-abia după un an de la numirea baronului Samuel von Brukenthal ca guvernator peste ținutul Transilvaniei, adică prin anul 1778.

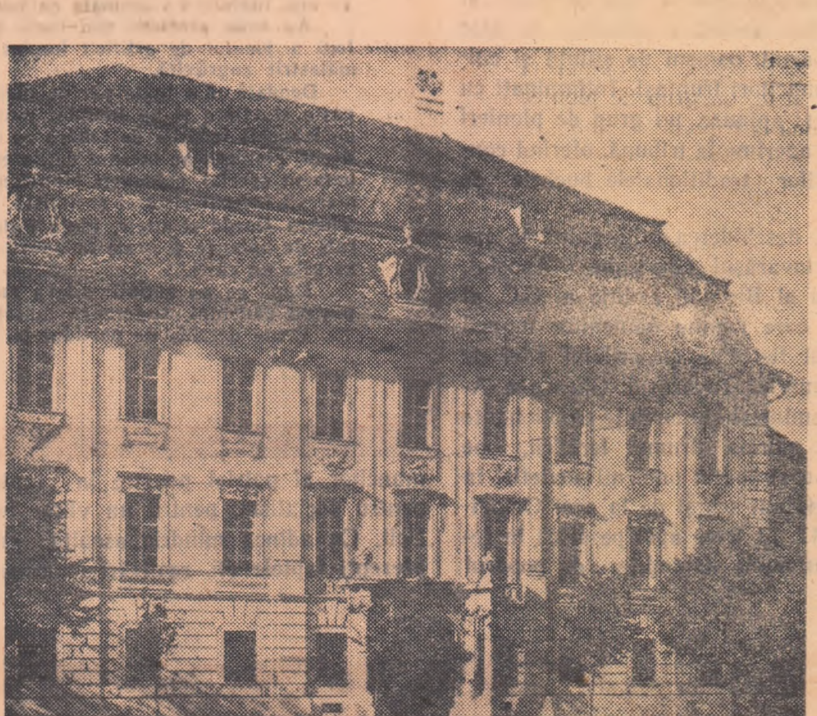
Dorința baronului a fost ca, după moartea sa, palatul lui să rămînă un monument de artă pentru urmași. Așa s-a și întîmplat. Inzestrat de-a lungul celor aproape două secole cu sute de mii de colecții din diferite timpuri și țări, palatul acesta a devenit unul din cele mai mari muzee din țara noastră — cunoscut departe, peste hotare — Muzeul Brukenthal.

O scurtă vizită în muzeu...

...poate fi numită chiar și o vizită de două zile, pentru că în acest timp nu poți face cunoștință nici cu a zecea parte din tot ce cuprinde el; așa că, dacă nu vă hotărîți să-l vizitați, numai din aceste rînduri nu veți afla prea multe.

Sînt convins că, încă la intrarea în galeria de pictură, vă veți opri în fața tabloului pictat de Frantz Neuhauser, intitulat „Sibiul 1808". Veți recunoaște în el turnurile vechilor clădiri, dar nu veți recunoaște în tîrgul zugrăvit de pictor figurile de nobili în calești, sau de negustori în costumele lor de atunci. Azi trăiesc alții

(Continuare în pag. a VII-a)

Cu condeiul, călimara,

Iaca, sînt cîteva zile de cînd mă tot învîrt după trebi prin Brăila. M-am și plictisit... Ba, acu-s două zile, chiar îmi trecuse prin gînd să plec. Și poate chiar aș fi făcut-o, dacă nu mi-ar fi surîs norocul să dau peste niște prieteni mai acătării. Aș fi plecat și dus aș fi fost. Da' uite că am dat. Cine sînt ?

...prietenii mei, adică ! P. Păi, unul este Ionică Darangiu.

Inegalabil

în scrisori către amici și cunoscuți. Numai că, săracul, suferă și el de-un ghinion : pe cît de multe prietenii leagă prin simpla sa prezență în mijlocul oamenilor, pe atît de puține reușește să lege prin scrisori. Dar mai bine să vă povestesc cîteva din pățaniile lui.

Aude Ionică al meu că la Galați se află un om de valoare, un scriitor pe nume Linioară Punctulescu — Virgulă.

— Gata, îi scriu. Mi-l fac prieten ! — își zise Ionică. Și cît ai pocni din degete, a și ticluit o epistolă pentru viitorul său amic (cel puțin așa spera Ionică). Dar iată scrisoarea :

DRAGULE MAESTRE

Io sînt unî vitor amic deal lui matale sînt elev la școala număru 10 din Brăila.

Io ași vrea săți fac o vezită la galați da mumămea și sorumea numă lasă. Cesă fac aștept răspuns.

IONICA DARANGIU

Nepoliticos însă (ce să-i faci ? marile genii își au ciudățeniilor lor !), maestrul L. Punctulescu — Virgulă i-a trimis bietului băiat doar cîteva vorbe fignitoare, smîngălite pe o carte de vizită :

L. PUNCTULESCU-
VIRGULA
GALAȚI

Băiete,
învață să scrii mai întîi.

Altădată, Ionică, lăsîndu-și deoparte dorința de a lega prietenii cu oamenii maturi (care „nu-l înțeleg"), a scris către un prieten tocmai din com. Litera Veche. De acolo — după ce a așteptat plin de speranță două săptămîni — primi următorul răspuns :

„Gata ! 'S de acord cu tine. Ha—ha— ! Se vede că ești șmecher din Brăila : scri „te-ași vede" fără liniuță de despărțire. Ha-ha-ha, ca șmecherii, ce mai !

Dacă poți, vino repede pe la mine, abia aștept să te fac un șah. Nu-i vorbă — nici cu fotbalul n-o duc rău, da mai bombonel e șahu.

Te pup,
NAICA SMECHERICA

Al doilea prieten

sau mai bine zis prietenă, e Ilenuța Albu — de la aceeași școală cu Ionică.

Pe Ileana am să vi-o prezint pe scurt, în două-trei vorbe : e colegă bună, bu... (na, că era să zic bună), buni... (na, că era să zic bunicică,) slă... (am nimerit, în sfîrșit) slăbuță la învățătură, ce mai — colegă cu Ionică Darangiu !

Ilenuța însă are o calitate de soi : scrie poezii. Și încă ce poezii !... Și cum le mai scrie !!... Mai mare plăcerea să i le citești !!! Dar dacă vreți să savurați poeziile Ilenucăi, uite, vă citez una, numai că nu-i chiar a Lenuței (n-a vrut să-mi dea nici una). Nici o pagubă însă. Vă asigur că Lenuța ar fi scris-o chiar așa.

Poezia e închinată iubitului ei cățeluș și prieten și se intitulează simplu :

Prietenul meu

de ILEANA ALBU

Roadeliterăi cățel
Și e tare frumușel
Patai neagră, oățelească,
Pareo cușă muntenească
Nare nare
Ca oricare
Cile are
Foarte mare.
Roadeliterăi cățel
Sii drăuț și frumușel
Are un păcat, săracul :
Roade litere... cu sacul.

Ei, așa-i că poezie frumoasă ca asta n-ați mai citit ? Da' ce frumos e scrisă !....

A, dar era să uit o problemă foarte importantă : dicționarul Ilenucăi. Că, știți ? Ilenuca are unele cuvinte, proprii, care exprimă mult mai mult decît unele obișnuite... Ilenuca are regulile ei după care se ghidează atunci cînd scrie. Și, pentru a pune la punct eventualele neînțelegeri de cuvinte, iată dicționarul întocmit de Ileana :

Dicționar

Se scrie așa :
Cușă
Cile
Drăuț
Pareo
Patai
Roadeliterăi
Șii
...și nu așa :
Cușană
Ci le
Drăguț
Pare o sau Pare-o
Pata-i
Roadeliteră-i
Și-i
Etc., etc., etc.

P. S...
Dacă voi fi greșit pe ici-colo cîte-o bucoavnă, rog pe prietenii mei brăileni să mă ierte. La fel, de voi fi greșit în aprecierea calităților lor.

Cătănodinpapură
Tudorel
pt. conf. EMIL EMANOIL

COLINDIND PRIN TOATĂ ȚARA

Două întrebări și un răspuns

In fiecare dimineață cînd urc scările spre redacție, îmi iese înainte poștașul cu tolba plină — îmi dă scrisorile voastre sosite unele de departe, tocmai de peste munți sau din vreun sat pierdut undeva în cîmpie, altele mai de-aici, mai de-aproape de noi.

Azi am găsit mai multe scrisori care povesteau cam despre același lucru. Din păcate, lucruri nu tocmai vesele. Prietenii noștri ne scriau despre unele necazuri. Ii rog să nu se supere dacă despre necazurile lor vom vorbi cu toți copiii. Parcă poți trece pe lîngă prieteni fără să-ți pese ?

Ce-i cu Constantin ?

Il mai cheamă, pe numele de familie Sidoreac, și-i de prin părțile Sucevii, din comuna Iacobești. Zilele acestea și-a scos gipsul de la un picior și acum e nevoit să mai stea două luni în pat. E-n clasa a VII-a. Ultimul an. „Mă roade gîndul că am să pierd anul Școala e departe de casă și tare mi-e teamă că nici după două luni n-am să pot face drumul acolo", ne spune Constantin.

Iar mai departe, „stau în pat și mi-e urît. Așa aș dori să citesc „Robinson Crusoe" sau o altă carte interesantă. Cele pe care le am le-am citit de mult".

Oare, dragii mei, nu s-au găsit băieți și fete în comuna lui Constantin ceva mai inimoși? Nu s-au găsit copii care să bată în fiecare zi la ușa lui Constantin și să-i aducă zvonul vieții vesele de afară ? E greu de închipuit că pionierii nu s-au gîndit să-l ajute la învățătură, ca să nu rămînă în urmă cu lecțiile. E greu de închipuit că nu s-au gîndit să-i ducă reviste, cărți Nici unul nu și-a imaginat oare cît e de trist să stai țintuit în pat și prietenii să te uite ?

Dar cu Eugenia ce-i?

Despre Eugenia Rujan din Cîmpulung, am aflat de la Pascu Mariana, din același loc. Eugenia a trecut printr-o grea încercare. Și-a pierdut mama anul trecut. De-atunci ea a rămas gospodina casei și mamă pentru frățiorul cel mic. Ea deretică, gătește merge după tîrguieli. Mă rog face tot ce face o gospodină. Dar cu școala ? Eugenia a încercat să meargă la începutul anului cîteva zile, dar n-a mai fost chip să facă față. Atunci tatăl ei a hotărît ca Eugenia să renunțe la școală.

„Cînd m-am întîlnit cu ea, ne scrie Mariana, era foarte tristă. Mi-a spus : „Nu mai pot merge la școală."

Să fie chiar imposibil ca Rujan Eugenia să poată urma școala ? Cred că nu. Dar nu-i ușor. Mama (care, fie vorba între noi, de multe ori nu știm s-o prețuim cum se cuvine), mama cea bună și grijulie care mîngîie și alină, lipsește din familie. Dar oare pionierii n-ar fi putut îndulci durerea Eugeniei ? Sigur că da. S-ar fi putut găsi cîțiva copii pricepuți și harnici care, cu rîndul, s-o ajute pe Eugenia în treburile gospodărești : la gătit, la tîrguieli sau să-și îngrijească frățiorul. Sînt convinsă că tatăl Eugeniei ar înțelege atunci că fata lui trebuie să meargă la școală Și pe chipul Eugeniei fără îndoială că ar înflori un zîmbet vesel.

Mă opresc aici, prieteni. Concluzia e limpede : nu poți trece pe lîngă prieteni fără să-ți pese. Nu poți fi indiferent dacă prietenul tău are vreun necaz.

Că se poate și altfel, las să grăiască în locul meu acest fragment de scrisoare primit la redacție de la Elena Diaconescu, studentă la Iași.

DRAGA REDACȚIE,

Locuiesc pe aceeași stradă cu două fetițe la care am descoperit un duios sentiment de prietenie demn de remarcat. Și Geta, și Rodica sînt pioniere ale Școlii medii nr. 10-Iași. Dragostea și prietenia pe care o arată Rodica Getei, mai ales acum, în clipe deosebit de grele, cînd Geta este bolnavă, mi s-au părut nespus de frumoase.

Intr-o zi Geta s-a îmbolnăvit. Rodica n-a întîrziat să-și vadă prietena După puțin timp și-a făcut apariția doctorul, care a hotărît că Geta nu va merge o lună de zile la școală De atunci a trecut timp. Geta stă acasă, iar colegele vin mereu pe la dînsa. Uneori citește cărți interesante, pe care Rodica i le aduce de la bibliotecă In fiecare zi Geta își face lecțiile împreună cu Rodica. In curînd Geta se va însănătoși și va merge la școală. Dar pînă atunci Rodica va continua să-și ajute cu dragoste și duioșie prietena. In catalog, în dreptul lor vor fi numai note bune, iar în timpul liber se vor juca tot atît de vesele și de gălăgioase ca și înainte."

IRINA BUZESCU

CURAJ, AMBIȚIE, SAU ALTCEVA?

Răspund copiii din comuna Măgura

Dragă redacție,

Am citit și eu articolul cu întîmplarea lui Romică. Eu cred că Romică n-a dat dovadă de curaj. Mai degrabă aș putea spune că a făcut-o din ambiție sau chiar din prostie. Cînd ești curajos, eu cred că trebuie să te folosești de curaj în așa fel încît să-ți folosească și ție și tovarășilor tăi. Să vă povestesc o mică întîmplare cu frățiorul meu Mircea.

El nu e încă la școală. De abia anul viitor va merge în clasa I-a. Și totuși mi se pare că Mircea s-a folosit într-un alt mod de curajul lui. Știți de ce vorbesc așa despre el ? Iată :

Avem o surioară mică. Are numai 4 luni Cum vin de la școală, mai mult eu o legăn ca să nu plîngă. Intr-o zi, mama a plecat cu lina la mașină. Acasă am rămas eu, Mircea și surioara cea mică. Crezusem că mama se va întoarce curînd. Dar se înoptase bine și totuși nu mai venea. Fetița țipa cît o ținea gura Am început să mă tem. Imi era teamă să nu moară. Mircea începuse să plîngă Era cît pe ce să dau și eu drumul lacrimilor. Dar cum eram cel mai mare dintre cei doi frățiori, n-am făcut-o Mi-a venit o idee :

— Măi, Mircică, i-am zis eu frățiorului. Stai tu cu fetița pînă dau eu o fugă pînă la maica-mare. Dînsa știe să împace fetița.

Mircică n-a vrut să rămînă. Zicea că fetița o să plîngă și mai rău cu el. Dar a făcut altceva. A luat un băț în mînă și a plecat. Noaptea era întunecoasă că nu vedeai nici la un pas în față. Și pînă la maica mare calea era destul de lungă. Nu mai spun că drumul era mai mult prin pădure și pe vaduri. Dar n-aveam ce face și l-am lăsat să se ducă. Mă gîndeam să nu se sperie, să nu i se întîmple ceva. Dar la întoarcere, Mircică era atît de vesel încît m-am și rușinat de lacrimile ce-mi umpluseră ochii Mircea o adusese pe maica-mare. Atunci mi-am zis : „Mircea e mic, dar curajos".

CORNEL MEILICA

★

Nu pot înțelege cum de Romică n-a chibzuit mai mult înainte să fi sărit cu umbrela. Și apoi, chiar dacă Romică e un băiat curajos, de data aceasta n-a cîștigat nici o victorie. Imi amintesc de pionierul erou Vasiok Trubaciov. Așa curaj mai zic și eu. Pînă acum n-am avut niciodată ocazia să-mi încerc curajul. De aceea nici nu pot spune despre mine că sînt curajoasă ori ba. Dar de cîte ori aud vorbindu-se despre curaj, îmi amintesc o întîmplare trăită de mine.

In luna iunie am fost la Tușnad. Intr-una din zile era atît de cald, c-am pornit la rîu să mă scald. Dar cum nu știam să înot am fost furată de valurile apei și dusă la fund. Cînd m-am trezit, eram lungită pe nisip, iar lîngă mine ședea un băiat cu hainele leoarcă de apă, care-mi zîmbea; era salvatorul meu.

GEORGETA DANCIU
cl. a VII-a

★

Asemenea „viteji" ca Romică sînt și la noi în școală. De multe ori îi văd cățărîndu-se prin copaci, de unde sar apoi dîndu-și aere de curajoși Eu am curaj, dar nu ca al lor și nici ca al lui Romică. Mi se întîmplă foarte des să fiu lăsată singură nopți întregi acasă. Intr-una din seri, cînd tocmai ațipisem, am auzit zgomot mare afară, cîinele lătra în lanț, păsările țipau și ele cît puteau și totul făcea o larmă de te îngrozea. Fără să mă tem cîtuși de puțin, am luat toporul și am ieșit să văd ce e. Toată larma se petrecea la cotețul găinilor „Un hoț la găini" mi-am zis eu. Mă pregăteam de „luptă", cînd colo ce să vedeți ? O

vulpe a trecut cum e glonțul pe lîngă mine. De data aceasta pierdusem friptura !

ELENA NEAGU
cl. a VI-a

Ioana Larian

DE CE RÎD COPIII DIN CLASA A V-a

Nu știu dacă ați auzit voi că undeva, în lume, trăiește Mai-marele Rîsului. Unii spun că locuiește în nori, alții că s-a instalat pe vreo planetă, alții că ar locui undeva, sub pămînt, ba am auzit chiar pe cineva spunînd că, deși ar avea posibilitatea să stea în lună, și oriunde i-ar face plăcere, Mai-marele Rîsului preferă, din modestie, să trăiască aici, undeva printre noi, ca un simplu pămîntean..

Dar întîi să vă spun cine este acest Mai-mare al Rîsului și ce rost are el. Toată lumea știe că hainele le face croitorul, mîncarea, bucătarul, pantofii, cizmarul, pînza, țesătorul, că laptele îl avem de la vaci, brînza de la oi și ciocolata de la fabrica de ciocolată. Nu știu de ce însă nimeni nu se întreabă niciodată de unde și de la cine ne vine rîsul, ca și cînd acesta ar fi un lucru de la sine înțeles! Ei bine, se spune că Mai-marele Rîsului ar avea pe lume tocmai acest rost. Personal nu l-am vizitat niciodată. Dar mi s-a spus că are în palatul în care locuiește cîteva mii de pungi pline cu un praf alb, foarte fin. E atît de fin praful, încît nici nu poate fi văzut cu ochiul liber. Deîndată ce un om este atins de un fir din acest praf, el începe să rîdă. Și cum oamenii cu toate necazurile lor rîd destul de mult, vă închipuiți ce bucluc pe capul bietului Mai-marele Rîsului: tot timpul e ocupat cu pungile lui și aleargă încolo și-ncoace, să împartă praf pe unde e nevoie. Noi, cînd vedem sau auzim ceva caraghios, începem numaidecît să rîdem și nici prin gînd nu ne trece cîtă bătaie de cap are din cauza noastră, Mai-marele Rîsului. Iată cum se petrec lucrurile:

Mai-marele Rîsului șade la o masă lungă și are în fața lui o mașină foarte complicată, cu un nume foarte lung și oarecum caraghios pentru o mașină: MAȘINA DE SEMNALIZAT OAMENII CARE AU DE GIND SA RIDA.

Cînd vreun om, fie el copil sau bătrîn, vede sau aude un lucru ce i se pare caraghios, la mașina complicată a Mai marelui Rîsului se aprinde un bec. Mașina are o mulțime de becuri, de toate culorile. Cînd e cazul ca undeva un om să rîdă cu multă poftă, la mașină se aprinde un bec roșu. Pentru un rîs obișnuit, se aprinde doar un bec albastru. Pentru un zîmbet, un bec galben, și așa mai departe. Mai-marele Rîsului trebuie să cîntărească atunci o cantitate de praf corespunzătoare cu felul rîsului semnalizat și s-o expedieze urgent la destinație. Dar nici aici lucrurile nu stau chiar atît de simplu, căci vă închipuiți, de pildă, că nu se poate da același praf pentru un rîs răutăcios, ca și pentru un rîs pornit din toată inima.

Și cu toate acestea, putem considera că astăzi Mai-marele Rîsului lucrează în condiții bune. Vă închipuiți cît de neplăcut îi era pe vremea feudalismului sau chiar a sclavagismului, cînd nu dispunea de mașina sa modernă de semnalizare și trebuia să se folosească de un sistem de semnalizare cu torțe sau de sclavi...

Acum cîteva zile mi s-a povestit, în legătura cu Mai-marele Rîsului, următoarea întîmplare. Am uitat să vă spun că la mașina de semnalizare se vede întotdeauna și numele celor care au de gînd să rîdă. Ei bine, se spune că de la o vreme bătrînul Mai-mare al Rîsului a observat cum că jumătate din timpul său prețios îi este răpit de către copiii din clasa a V-a. Cum intra un profesor nou în clasă, cum spunea cineva un cuvînt greșit la tablă, cum cădea un penar sub bancă, la mașina de semnalizare se și aprindeau o mulțime de beculețe roșii. Bietul Mai-mare al Rîsului nici nu mai apuca să respire.

Toată ziua alegea, cîntărea, împacheta și expedia praf pentru clasa a V-a. In cele din urmă însă i s-a urît. „Știi ce? și-a zis el. O să le trimit atîta praf, încît să le ajungă pe toată viața. Și, scoțînd din raft zece pungi mari, le aruncă pe toate în clasa a V-a. (Ca să vă dați seama cît de mult înseamnă zece pungi din acest praf, vă pot spune doar că o singură pungă de praf ar ajunge pentru ca toți oamenii din întreaga Europă să rîdă fără încetare timp de cinci sute de ani). Așa se explică desigur faptul că, în ultima vreme, copiii din clasa a V-a aproape nici nu se mai opresc vreodată din rîs. Ei ar fi în stare să rîdă și citind această povestire.

De vorbă cu prieteni japonezi

„Strada Mare"

AKIRA OHAZA 9 ani

Cîțiva pictori japonezi, dintre care cel mai tînăr are 6 ani și cel mai bătrîn 13, vă poftesc la Palatul pionierilor, să vedeți expoziția de desene pe care vi le-au trimis. Poate că i-ar interesa să afle ce gîndiți despre lucrările lor. Nu știu sigur ce ați spune, dar cred că ar fi cam următoarele:

Panoul vostru, prieteni, bucură ochiul de departe, printr-un colorit puternic și armonios. Cînd te apropii de fiecare desen, găsești de cele mai multe ori o lume care pare familiară, deși n-am văzut-o niciodată. Simțim farmecul priveliștii de pe „Strada mare", cu case înalte, cu pomi pe marginea drumului, cu bănci pe care poposesc plimbăreții. Ințelegem ce te-a impresionat pe tine, Tomoko, atunci cînd ai văzut „Țesătorii" tăi la lucru: o mașină cu mecanisme ciudate, peste care stă aplecat muncitorul. Pătrundem poezia serii care învăluie totul în albastrul întunecat, ca în tabloul tău, Mieko Hiroyama. Pricepem și de ce te-a impresionat pe tine, I... do, „Portul" cu digul încremenit în apă. Impărtășim și sentimentul cald care te-a făcut să observi viața modestă a „Bucătăriei" tale, Yoko Shinoda. Ințelegem și frumusețea dansurilor și voioșia jocurilor din lucrările altora dintre voi. Toate acestea ne apropie de lumea voastră, de simțămintele voastre. Se vede cît de colo că iubiți aceste lucruri pe care le desenați, din grija cu care redați imaginile în linii cît mai precise, în culori cît mai armonioase. Am observat că din desenele voastre arareori lipsește chipul omului și că, atunci chiar cînd nu e personaj principal, el este prezentat întotdeauna în mișcare, într-o acțiune.

Privim cu curiozitate cum construiți voi imaginile, pe etaje. La noi, din primele lecții de desen sîntem învățați să privim lucrurile în perspectivă, pe mai multe planuri, unele mai aproape, altele mai departe de ochiul care le privește, unele mai mari, altele mai mici după cum se află mai aproape sau mai departe de noi. Știm că stilul picturii clasice japoneze cere așa-zisa construcție „etajată", care înlocuiește legile perspectivei. Dar nu ne-am lămurit: voi desenați „pe etaje" pentru că vreți să imitați acest stil tradițional, sau pentru că pur și simplu nu ați învățat încă legile perspectivei? Poate, cu vreun prilej, ne veți vorbi despre asta.

Pe unul singur dintre voi nu l-am înțeles: pe Mishoo Hatakeyana, care și-a intitulat desenul „Desen", pentru simplul motiv că acesta nu reprezintă nimic decît niște linii trase la nimereală pe un fond colorat. Mishoo, e limpede, s-a inspirat nu din viață, ci din acele tablouri ale pictorilor decadenți, care pretind că orice pată lăsată de ei pe hîrtie e un tablou.

Pe scurt, cam acestea cred eu că le-ați spune expozanților, dacă ați avea prilejul. Cine are de adăugat ceva, să se înscrie la cuvînt pentru numărul viitor!

ANCA ARGHIR.

O plimbare cu

Scurtă vreme după ce l-am cunoscut pe Liviu Rebreanu, am făcut cu el o plimbare la țară. Ne aflam într-o comună în preajma Piteștilor, ce-i zice Valea Mare.

Tot preumblîndu-ne prin acea comună, am nimerit la școala satului, unde se ținea tocmai o șezătoare. Intîmplarea a voit ca acela care cuvînta de la catedra clasei să vorbească tocmai despre Rebreanu.

Cînd a recunoscut în bărbatul cu părul ca argintul și zîmbetul cald pe autorul despre care tocmai pomenea, a dat fuga către ușă și i-a urat, cu nemărginită bucurie, „bun venit". Intorcîndu-se apoi către cei din sală le-a spus: „Ne e dată cinstea să avem în mijlocul nostru pe acela care a zugrăvit cu durere și adevăr viața reală".

Vorbele acestea au mai topit sfiala ce cuprinsese pe flăcăii și fetele din sală și unul din băieți a cutezat să-l îndemne pe Liviu Rebreanu, rugîndu-l să povestească cum de i-a venit în gînd să scrie romanul „Ion". Și Rebreanu nu s-a lăsat rugat.

Dacă doriți, am să vă povestesc o întîmplare interesantă, a răspuns el cu vocea puțin cam răgușită. Lucram de mult la „Ion". Cartea aceasta s-a împletit cu zilele cumplite ale vieții mele, cînd de multe ori nu știam ce voi mînca a doua zi. Cu manuscrisul lui „Ion", la care am trudit din 1916 pînă în 1918, am avut mult de pătimit. In timpul ocupației germane, m-am trezit în una din zile că mi se face o vizită acasă. Poliția germană socotea că sînt un vrăjmaș al ocupanților și mi s-a scotocit toată biblioteca, carte cu carte. Polițiștii au venit cu un coș mare, în care azvîrleau ce le plăcea. După ce au isprăvit cu cărțile, au început a arunca în coș manuscrisele. Umblînd printre manuscrise, neamțul care, am aflat, mai apoi, în țară la el era bibliotecar, a dat peste manuscrisul lui „Ion" și, hîrșt, cu el la coș! M-am uitat zguduit și

Rezumatul capitolelor precedente

Brotăcel, un copilaş care s-a rătăcit în pădure, e înfiat de o familie de lupi. Ajungînd la o anumită vîrstă, copilul, împreună cu frățiorii săi vitregi dar nespus de iubitori, e adus în fața soborului de lupi, în fața haiticului, pentru a fi recunoscut ca frate. Unii lupi mîrîie, dar cum ursul Ballo și pantera Baghera pun vorbă bună pentru el, Brotăcel e primit în haitic.

RUDYARD KIPLING

„CARTEA JUNGLEI"

IMAGINI DE PASCAL

Liviu Rebreanu

cutremurat pînă la lacrimi de gestul care nimicea dintr-odată truda mea de atîția ani și am explicat că acela nu era un manuscris cu conținut dușmănos, ci o operă literară.

Cînd m-am văzut apoi arestat de austriaci, am fugit în Moldova. Soția mea a venit după mine cu manuscrisul cusut într-o saltea. Era primejdie să fie confiscat și de nemți, și de romîni, căci înfățișa viața de umilințe a țăranilor noștri. Dar înainte de a mi-l aduce în Moldova, manuscrisul a fost încredințat, o bucată de vreme bunului meu prieten, pictorul I. Al. Steriadi. Avînd manuscrisul în Moldova, m-am întors cu el imediat după retragerea nemților din țara noastră, la București. Abia atunci l-am scris din nou, a doua oară.

Pot să vă adaug că romanul a fost foarte bine primit de către cititori. Am văzut asta din entuziasmul cu care unii din ei mă opreau pe stradă și, felicitîndu-mă, spuneau: „Am impresia că romanul dumitale l-am scris eu, atît de cunoscuți și de dragi îmi sînt eroii săi". Datorită dragostei și căldurii cu care publicul cititor a primit întîia mea carte, am isprăvit de scris romanul „Pădurea spînzuraților", după trei ani de muncă încordată.

Liviu Rebreanu, care a făurit neîntrecutele opere literare „Ion", „Pădurea spînzuraților" și „Răscoala", ca și volume de nuvele la fel de frumoase și pline de tîlc, s-a stins după o activitate istovitoare în plină putere de muncă. Nu avea nici 60 de ani.

Am fost printre acela care l-au văzut înainte de a se prăpădi, înainte de a închide blînzii și luminoșii săi ochi.

Mîna care a făurit minunatele cărți s-a oprit din lucru, dar slovele așternute de degetele ei viguroase de țăran dăinuie vii în inimile oamenilor.

CAMIL BALTAZAR

Seară pe lac

Un tremur albăstrui îl înfioară
Cînd vîntul mîngîie a sale unde,
Cînd cad pe valuri frunze vechi, din vară,
Și apa-aleargă-n cercuri mici, rotunde.

Steluțele pe bolta cristalină,
Pe-un policandru uriaș se aprind.
Din zări albastre, raze de lumină
Pe-oglinda apei se răsfrîng sclipind.

Un drum de foc, de purpură și pară,
Se-ntinde peste ape între maluri:
Răsare luna nopților de toamnă
Cernînd lumini albastre peste valuri.

RUXANDRA SIRETEANU
cl. a VI-a.
Școala Medie Mixtă Nr. [illegible]
Mediaș

Sport... Sport... Sport...

REPREZENTATIVA NOASTRĂ

Primii paşi în sport

De vorbă cu PETSCHOVSKI

Dragi prieteni, mulţi dintre voi ne-aţi rugat să publicăm în gazetă amănunte din copilăria lui Petschovski — despre primii lui paşi în sport.

Zilele trecute, după terminarea antrenamentului în vederea meciului decisiv cu Iugoslavia, l-am vizitat pe Petschovski şi l-am rugat în numele vostru, al tuturor, să ne povestească cîte ceva. Petschovski s-a bucurat mult cînd a aflat dorinţa voastră. Deşi era obosit după o după amiază de antrenament, m-a rugat să iau loc la masă şi să notez în carnetel tot ce-mi va povesti. De acum încolo, las carnetelul să vorbească :

„E atît de plăcut cînd îţi aminteşti de copilărie. Parcă mă văd în urmă cu 25 de ani. Locuiam împreună cu părinţii, la Timişoara, în cartierul Iozefin. Aveam o mulţime de prieteni, pe Covacs, Riter şi, cu toţii, cît era ziua de mare, nu făceam altceva decît să batem o minge de cîrpe. Fiecare stradă avea echipa ei de fotbal. Echipa străzii noastre se numea Kister. Pentru a avea tricouri şi o minge de fotbal am strîns 1000 de cutii de cremă Schmmol Pasta. Eu eram căpitanul echipei şi capul tuturor răutăţilor. Intr-o zi hotărîsem să jucăm un meci de fotbal în nocturnă cu cei din cartierul Elisabetin. Meciul urma să aibă loc pe maidanul nostru. Instalaţia de iluminat nu ne-a dat prea multă bătaie de cap. Toţi eram meşteri în toate. Am legat nişte sîrme de stîlpii de telegraf care înconjurau maidanul, apoi, din loc în loc, am prins vreo 40 de lampioane făcute de Jifcovici, Riter, Covacs, Marcu... Lampioanele erau luminate de nişte luminări groase, din acelea care se duc la nunţi. Am avut grijă să facem şi o propagandă mare. Aşa că tot maidanul a fost plin de spectatori. Au venit pînă şi de la ziare să ne vadă. Atît la alergări, cît şi la fotbal, am cîştigat noi, cei din cartierul Iozefin. A doua zi, într-un ziar, a apărut un articol mai mare în care se vorbea despre faimosul nostru meci în nocturnă. Am început să fim vizitaţi de antrenorii de la diferite cluburi. Antrenorul Vîhg de la clubul „Chinezul" a vrut să aleagă dintre noi pentru echipa de pitici. A fost însă greu să ne convingă. Toţi din echipă ne aveam ca fraţii. Ţineam mult unii la alţii şi la onoarea echipei noastre. Nu vă mai spun ce mai plîngeam şi ne necăjeam cînd pierdeam vreun meci. Antrenorul Vihg a continuat să vină pe la noi. Ne arăta cum se pasează cu piciorul stîng, cu piciorul drept, cum se conduce mingea cu capul, cum se reia mingea cu pieptul, făcea cu noi concursuri de alergări, de rezistenţă şi curse de viteză... Altceva ce să-ţi mai spun ?...

— Ce-aţi făcut mai departe, unde aţi jucat ?

— După ce am jucat în echipa de pitici, la 15 ani am ajuns în echipa de juniori de la „Chinezul". Apoi, în selecţionata oraşului Timişoara. La vîrsta de 17 ani am fost selecţionat în echipa I a „Chinezului", unde am jucat pînă în 1941, la începutul războiului. După eliberare, la Flamura Roşie-Arad, unde joc şi astăzi.

— Ce ne puteţi spune despre meciul cu Iugoslavia ?

— Ţelul nostru, al celor „11" care luptăm pentru culorile patriei, este să ajungem în finala de la Stockholm. E o mare glorie să ajungi în finală. Şi pentru acest lucru fiecare dintre noi ne pregătim intens. Pornim hotărîţi ca în jocul de la Belgrad să mai dobîndim încă două puncte.

Inainte de a-mi lua rămas bun de la Petschovski, el ne-a dăruit fotografiile naţionalei noastre care va juca la 17 noiembrie la Belgrad. Fotografiile primite le puteţi vedea în această pagină.

RADU POPA

Jocuri în aer liber

Stafeta simplă

Două echipe, fiecare de cîte două grupe, se aşează faţă în faţă prin flanc cîte unul, la 10—15 m. distanţă. La un semnal, primul jucător din fiecare echipă aruncă mingea, cu o singură mînă, coechipierului său din grupa din faţă, apoi trece la urma grupei, ocolind prin dreapta. Cel care a primit mingea o aruncă la fel primului din grupa din faţă şi trece la urma grupei sale. Jocul continuă aşa pînă cînd toţi jucătorii au aruncat mingea. Cîştigă echipa care a terminat mai repede.

Suveica

...se joacă între două echipe cu jucătorii aşezaţi prin flanc cîte doi, la interval de 5 m. La distanţa de 10 metri se află un semn făcut pe teren cu creta sau cu var. La semnalul arbitrului, pornesc din fiecare echipă, cîte doi jucători, care îşi pasează mingea între ei pînă la semn. De acolo se întorc în acelaşi fel pînă la linia de plecare, unde pasează mingea următorilor doi jucători din echipa lor. Cîştigă echipa care termină mai repede.

mic dicţionar sportiv

HANDBAL-REDUS

In limba germană Hand înseamnă mînă, iar Ball înseamnă minge. Deci handbalul este jocul mingii cu mîna. Handbalul pe teren redus s-a jucat pentru prima dată prin 1925 în Suedia, Norvegia şi Danemarca. Tehnicienii din aceste ţări nordice, ţinînd seama de clima aspră şi de lipsa de terenuri mari, au adaptat handbalul de cîmp la dimensiunile sălilor de sport. Treptat, handbalul redus s-a răspîndit în toate ţările Europei; la noi se joacă numai de doi ani. Aşa că încă nici nu avem jucători de talie internaţională.

Terenul de handbal redus are 30—50 m. lungime şi 15—20 m. lăţime. Se joacă la două porţi. Poarta e înaltă de 2 m. şi lungă de 3 m. Fiecare echipă are 6 jucători şi un portar plus 3 jucători şi un portar de rezervă. Se joacă în două reprize a 20 de minute (pentru juniori şi fete) sau în două reprize a 30 minute (pentru seniori). Mingea se pasează şi se conduce de către fiecare echipă pînă la semicercul din faţa porţii, iar de acolo se aruncă la poartă. Conducerea mingii se face în două feluri. A: prindere, 3 paşi, bătaie în pămînt, prindere şi aruncare la poartă sau la coechipier. B: prindere, 3 paşi, bătaie în pămînt în mod nelimitat cu o mînă sau cu alta, prindere etc.

In cadrul campionatului mondial din anul acesta, echipa feminină a R. Cehoslovace, datorită unui joc excepţional şi cu o mare valoare tehnică, s-a dovedit a fi cea mai bună. Ea este urmată de reprezentativele R. P. Ungare şi R. P. F. Iugoslave.

Prof. N. DUŢESCU

MICUL CAMPION

Acum, după ce-aţi privit fotografia, să facem cunoştinţă cu viitorul nostru prieten. Se numeşte Gernot Seibriger şi învaţă în clasa a VII-a, la Şcoala medie cu limbă de predare germană din Mediaş. Gernot e campionul şcolii la săritura în lungime. O particularitate pe care ar fi de dorit s-o aibă toţi acei care îndrăgesc sportul : Gernot se numără printre fruntaşii la învăţătură încă de cînd era în clasa a V-a. Cum a îndrăgit săritura în lungime ?... Să vedeţi :

Era într-o după amiază de mai. Gernot şedea lungit pe iarbă, în curtea casei. Auzindu-se strigat, ridică privirea. Era Radulescu, prietenul său.

— Ce faci, Gernot ?

— E... stau. Tu ?

— Hai, nu mergi cu mine la antrenament ?

— Păi, ce să fac acolo ?

— Dacă nu vrei... atunci...

Neavînd altceva mai bun de făcut, Gernot acceptă.

Stînd pe marginea gropii de sărituri şi privind la ceilalţi cum sar, lui Gernot i se făcu aşa, dintr-o dată poftă, să sară. „Ia să-ncerc şi eu. Numai o dată". Işi făcu elan, bătu cu stîngul în prag şi... sări. Cînd se uită înapoi, constată că a sărit mai mult de trei metri. Prinse curaj. Mai sări o dată, de două ori...

Din ziua aceea Gernot s-a dus mereu la antrenament. Şi de fiecare dată sărea mai mult...

Apoi a sărit 4,05 m... Tot în clasa a V-a a reuşit să-şi îmbunătăţească de două ori recordul : 4,22 m şi 4,45 m. In anul următor Gernot sare 4,56 m şi 4,68 m, iar acum, luna trecută... cît credeţi voi ? 4,80 ? Nu, mai mult. Exact 4,95 m. Frumoasă performanţă, nu-i aşa ?

Gernot nu se opreşte însă aci. Visează să ajungă mult mai departe. De aceea, de două ori pe săptămînă el se antrenează la şcoala sportivă din oraş, sub supravegherea tovarăşului profesor Vatamaniuc.

Succes, Gernot ! Mult succes !

ROMEO DAN

POLI-SPORTIVUL TRANSMITE...

● *La un concurs sportiv ţinut în cinstea zilei de 7 Noiembrie, pionierul Iancu Candin, din clasa a V-a de la Şcoala de 7 ani din comuna Ighiu, regiunea Hunedoara, a obţinut un bun rezultat la săritura în înălţime: 1,25 m.*

● *Iată care sînt cele mai bune rezultate obţinute de pionierii din Mediaş, în cadrul concursului de atletism pe oraş:*

50 m plat *C. Cieger, Şcoala maghiară — 7,7"; Oprean Dorin, Şcoala medie — 7',7"*. 60 m plat: *Gh. Nietsch — 8,3"; Auner Heide — 9,2"; (amîndoi de la Şcoala germană)*. Săritura în lungime *Seibriger Gernot — Şc. germană — 4,80 m; Cieger Monica Şcoala maghiară — 3,69 m* Aruncarea grenadei *Rusu Ilie, Şcoala medie — 45 m.; la fete: E. Bokor, Şcoala nr. 1—31,50 m* Aruncarea cu mingea de oină. *Catana Constantin, Şcoala nr. 1 — 52 m La fete, M. Meruţ, Şcoala nr. 3 — 36 m.*

Doftana

Am asistat la o intîlnire obişnuită cu un ilegalist. Ii respect dorinţa izvorîtă din modestia sa — care, alături de alte virtuţi, înnobilează caracterul celor care în ilegalitate au luptat şi dincolo de zidurile închisorilor — şi nu-i voi pomeni numele. Imi iau însă permisiunea să public un fragment din stenogramă.

...„In noaptea aceea, închisă ca un clopot de smoală peste Doftana, eu rămăsesem ultima verigă. Semnalele transmise prin pereţii celulelor se opreau la mine. Mai departe nu se puteau transmite.

Celula din dreapta mea rămăsese goală. Cu cîteva ore înainte, bocăniturile stridente ale bocancilor gardianului, dublate de sunetul specific al galenţilor de lemn, au spart tăcerea, au străbătut coridorul pînă la capăt şi de acolo, din ce în ce mai stins, au răsunat în jos pe scară. Tovarăşul şi vecinul meu de celulă — Ion Mironiuc — fusese chemat la un nou interogatoriu şi nu se mai înapoiase.

Intr-un tîrziu, tăcerea umedă a coridorului a fost tulburată de un bocănit în[illegible]it de bocanci. De data aceasta în[illegible], galenţii nu s-au mai auzit. In locul lor de-abia am desluşit un zgomot înăbuşit, o fişiitură continuă ca tîrşitul unui corp tîrît. Uşa celulei vecinului meu a scîrţîit în ţîţîni. Au urmat zgomote ciudate, însoţite de o răsuflare grea, întretăiată. Apoi balamalele au scîrţîit din nou şi din nou paşii ce voiau să se facă neauziţi au răsunat înăbuşit pe coridor. In tăcerea ce s-a aşternut în urma lor, mi-am ascultat neliniştea şi m-am apropiat de zidul celulei lui Mironiuc. Am bătut încet, încet semnalul convenit. Celula a rămas tăcută. Am repetat semnalul mai tare, din ce în ce mai tare. Dar celula a rămas mereu tăcută. Dimineaţa, de-a lungul coridorului s-a răspîndit vestea că Ion Mironiuc a fost găsit spînzurat în celulă.

Directorul închisorii Eugen Savinescu — balaurul —, după ce dovedise încă o dată exces de zel, îşi luase măsuri ca această nouă crimă să treacă, dincolo de zidurile celulelor, drept o sinucidere — de care el să nu poată fi învinuit. Dar zidurile întunecatei Doftane aveau o viaţă a lor proprie. O viaţă ce clocotea intens dincolo de priceperea şi puterea balaurului. Un organism viu, imens, ale cărui pulsaţii, întreţinute de dogoarea şi setea de viaţă şi de luptă a deţinuţilor, duceau cuvîntul partidului precum duce sîngele hrana prin vine.

Un vuiet ţîşnit din celulele oarbe a cernut întreaga zi protestul deţinuţilor departe peste Telega, peste apa Doftanei, peste Cîmpina, iar în partea cealaltă peste Brebu... De-acolo, ca un ecou, se întindea, chemare, peste întreaga ţară.

Deţinuţii Doftanei cereau balaurului şi stăpînilor săi socoteală pentru viaţa unui tovarăş. Şi nu pentru prima oară balaurul a rămas îngrozit, nu de crima lui demascată, ci de ameninţarea cumplită din zornăitul lanţurilor nituite la mîinile cu brăţări de fier ruginit.

Zarva balaurului, toaca Doftanei, cu care încerca să acopere protestele, se spărgea neputincioasă, seacă şi rămînea acolo, între zidurile închisorii. Neputincioase rămîneau şi vinele de bou cu şuierat de şarpe şi muşcătură de flacără.

La poarta închisorii, valuri, valuri, tălăzuiau protestele muncitorilor din Cîmpina, Cluj, Bucureşti, Timişoara.

In celulele Doftanei, tortura îşi statornicise de mult lăcaş durabil.

Tovarăşul meu Mauriciu Encsel, după 17 zile şi nopţi de tortură, a fost ucis, făcîndu-i-se injecţii cu cerneală. Eu scriam cu sînge. Şi cu sînge e scrisă întreaga istorie a Doftanei, încă din 1894 cînd a fost construită.

Şi tot cu sînge sînt însemnate şi biruinţele deţinuţilor din Doftana. In ciuda teroarei prefasciste, comuniştii reuşiseră să transforme închisoarea în şcoala revoluţionară şi să obţină regim politic.

La 22 octombrie 1940, un cutremur a făcut crăpături mari, din temelie şi pînă în acoperişul închisorii. A putut în felul acesta să pătrundă lumina zilei şi în celulele H. Dar în acelaşi timp Doftana, ameninţînd să cadă, ar fi trebuit evacuată. Comisia de arhitecţi însă, după o expertiză formală, a decretat că acest locaş al teroarei, devenit şi al groazei, mai poate fi folosit.

Şi în felul acesta Doftana a fost transformată în plutonul de execuţie al deţinuţilor aflaţi în ea.

La 10 noiembrie în acelaşi an, o nouă zguduitură a pămîntului a amestecat carnea de om cu cărămidă şi moloz.

Mulţi am fost scoşi de sub dărîmături, măcar că Siguranţa din Cîmpina, sub pretextul măsurilor împotriva evadării, a încetinit munca echipelor de comunişti pentru salvarea noastră.

Dar au rămas acolo, de îi aud şi astăzi cum gem sub ruinele Doftanei Ilie Pintilie, Ianoş Herbak, Gheorghe Paloş, Andrei Prat, Ion Goluzinschi şi alţi mulţi tovarăşi de luptă..."

Am recitit stenograma din care am reprodus acest fragment şi am vizitat fosta închisoare.

Da!

E scrisă cu sînge istoria Doftanei.

Mergeţi la muzeul de istorie de la Telega, de pe platoul Paraschiva. Veţi vedea acolo umbra palidă a adevăratei Doftane. Dar ascultaţi tăcerea aparentă a zidurilor reci şi veţi auzi, venit de departe, înăbuşit, înfiorător, ecoul luptelor încinse purtate de comunişti în lanţuri. Şi veţi vedea prelingîndu-se pe lingă zidurile celulelor umbrele lor însîngerate. Am auzit pe coridoarele întunecoase răsunetul stins, îndepărtat al galenţilor lui Mironiuc şi am ascultat zornăitul lanţurilor. Dar sub aceleaşi ziduri au fost repurtate biruinţe măreţe ce-ţi umplu şi azi sufletul cu lumina lor. Ieşit în curte, am trăit momente de eliberare şi adîncă mulţumire că închisoarea pentru comunişti a fost transformată de lupta poporului şi a comuniştilor într-un muzeu.

M. CALIN

TOVARĂŞUL GRIGORE PREOTEASA NE-A PĂRĂSIT

Zilele trecute poporul nostru, clasa muncitoare, Partidul Muncitoresc Romîn au suferit o pierdere tristă şi grea: Tovarăşul Grigore Preoteasa, membru supleant al Biroului Politic, secretar al C. C. al P.M.R., a încetat din viaţă în urma unui tragic accident de avion.

Fiu de muncitori, tovarăşul Grigore Preoteasa şi-a închinat în întregime viaţa luptei pentru cauza dreaptă a celor mulţi, mişcării revoluţionare a proletariatului. A luptat neînfricat în rîndurile U.T.C.-ului, apoi ale Partidului Comunist, pentru sfărîmarea orînduirii burghezo-moşiereşti, înfruntînd prigoana şi închisorile. După eliberarea ţării noastre, partidul i-a încredinţat tovarăşului Grigore Preoteasa sarcini de înaltă răspundere. In calitate de ministru al Afacerilor Externe al ţării noastre, tovarăşul Grigore Preoteasa a desfăşurat o activitate deosebită pentru promovarea politicii de pace a Republicii Populare Romîne.

In zilele de 12 şi 13 noiembrie, mii şi mii de oameni ai muncii tineri şi vîrstnici, oameni simpli care l-au iubit, s-au perindat cu inimile cernite de durere prin Palatul Republicii, unde se afla trupul neînsufleţit al tovarăşului Grigore Preoteasa. In tăcere adîncă ei aduceau ultimul omagiu tovarăşului dispărut.

Miercuri, la ora 11, cortegiul funerar a pornit de la Palatul Republicii către Cimitirul Militar Ghencea, unde într-o atmosferă de dureroasă solemnitate a avut loc înhumarea.

Un fiu credincios al poporului nostru ne-a părăsit pentru totdeauna, partidul şi statul nostru pierd un conducător de seamă. Dar memoria sa, amintirea vieţii sale de luptă şi a înaltelor sale calităţi nu se va şterge din inimi.

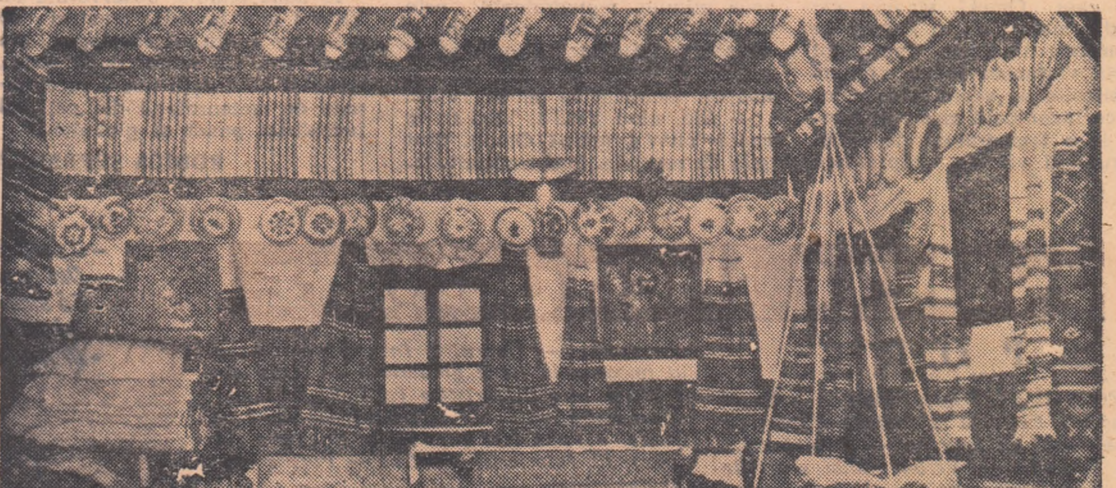
RADIO GLOB

● *Lansarea celui de al doilea satelit artificial sovietic a dezlănţuit o adevărată furtună în Anglia. Laburiştii şi unii dintre membrii partidului conservator care se află la guvern cer convocarea unei conferinţe speciale pentru dezarmare şi încetarea experienţelor atomice.*

● *Faima muzicii romîneşti străbate mările şi oceanele. La postul de radio Sidney, în îndepărtata Australie, au fost organizate două emisiuni de muzică populară romînească. Emisiunile s-au bucurat de mult succes.*

● *In Japonia, criza economică ia proporţii. Multe întreprinderi se află în pragul falimentului, preţurile articolelor de primă necesitate cresc. In faţa valului de scumpete, 2.500.000 de muncitori şi funcţionari care lucrează în instituţiile de stat şi municipale din întreaga ţară au declarat o grevă de trei zile. Ei cer imediata urcare a salariului.*

● *Războiul din Algeria sărăceşte poporul francez. Pentru cheltuielile militare este nevoie de aproape 700 miliarde de franci pe an. Aceasta înseamnă că fiecărei familii franceze i se răpesc 100.000 de franci pe an.*

Interior romînesc din Drăguş

In inima cetăţii

(Urmare din pag. a II-a)

oameni pe aceste meleaguri, fără nobili şi negustori... Şi dacă vom privi oraşul din locul de unde l-a privit Neuhanser cînd l-a pictat, un paravan de ziduri şi coşuri înalte va acoperi oraşul zugrăvit de pictor. Uzina „Independenţa", fabricile „7 Noiembrie", „Libertatea" şi altele se ridică azi peste cetatea de ieri.

Intre miile de tablouri din galerie, cele şase ale marelui nostru pictor Nicolaie Grigorescu te îndeamnă să colinzi dumbrăvile însorite, să baţi drumurile de ţară alăturea de carele cu boi; ele cuprind peisaje pitoreşti, luminoase, în care predomină culoarea albă. Se zice că tablourile acestea au fost pictate la bătrîneţe, cînd vederea pictorului slăbise mult. Dar nici „Ţăranca cu furcă", nici „Intoarcerea spre casă", „Ghiocei" sau restul de peisaje nu sînt cu nimic mai prejos decît celelalte pînze ale marelui artist.

In secţia de artă populară privirea vizitatorului îşi păstrează dorinţa de a cuprinde, de a vedea totul: costumele naţionale romîneşti şi săseşti, vasele înflorate, obiectele casnice din trecutul îndepărtat, dar mai ales două interioare de casă, unul romînesc din Drăguş şi altul săsesc din Caţa. Convieţuirea celor două naţionalităţi a făcut ca şi în interioarele de casă să existe asemănări. Se pot observa însă, cu uşurinţă, şi deosebiri fundamentale în ornamentaţia interioarelor. Blidurile şi ulcioarele orînduite pe cuiere de jurîmprejurul camerelor pot fi găsite şi la romîni, şi la saşi. Dar dacă la romîni predomină ţesăturile înflorate, la saşi te izbesc florile pictate pe mobilă. In interiorul săsesc ai să găseşti nelipsita „casetă cu secrete", ale cărei multe şuruburi şi capace numai un om iscusit poate să le desfacă; sau deasupra camerei, sub tavan, „placa cerului" care, cu ajutorul unui scripete, se urcă şi coboară. Pe această placă înflorată se păstrau în timpul nopţii pîta şi slănina, să nu le ajungă şoarecii...

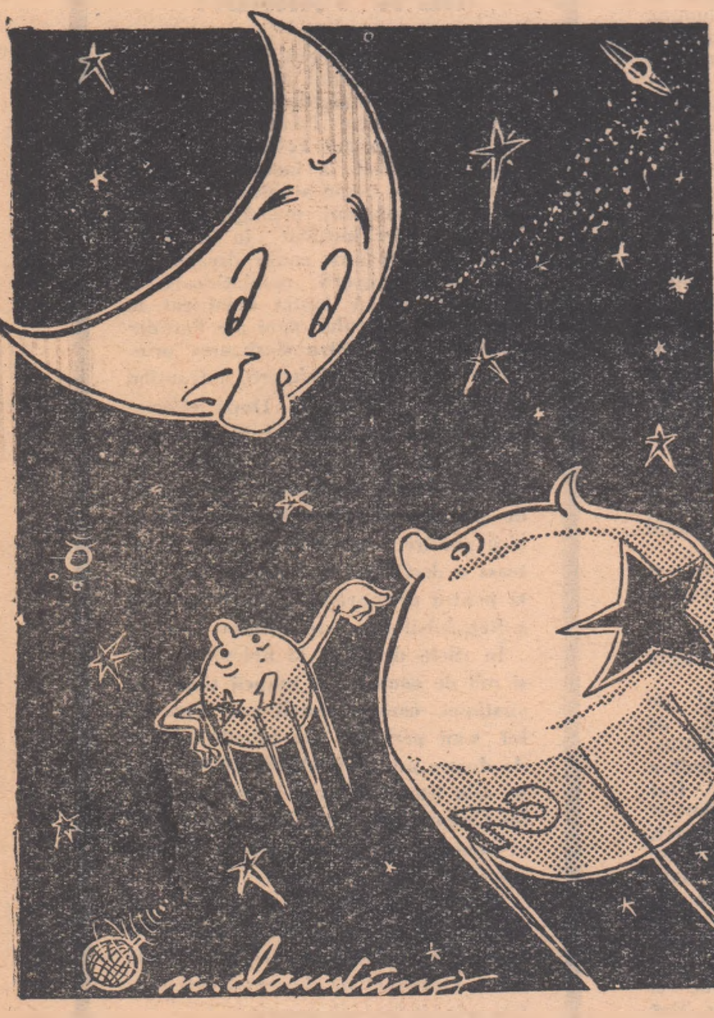
Sînt multe obiecte interesante în secţia de artă populară şi fiecare ne aminteşte de obiceiuri sau caracteristici ale vieţii oamenilor în diferite epoci şi locuri. „Buzduganul", de exemplu, — un mănunchi de spice de grîu împletit cu flori — aminteşte de o veche datină a satelor din jurul Sibiului: la terminarea secerişului, oamenii fac acest „buzdugan" în semn de izbîndă şi-l păstrează pînă la recolta viitoare.

...Şi o scurtă convorbire

Directorul muzeului, tov. Dr. Nicolaie Lupu, a zîmbit cînd a aflat că am de gînd să scriu un articol despre Muzeul Brukenthal, al cărui trecut şi bogăţie pot fi cuprinse de-abia în mii de pagini. A fost totuşi binevoitor şi mi-a dat o seamă de explicaţii şi date, din care vă voi reproduce cîteva mai interesante. Am aflat că, pe lîngă secţiile de artă plastică şi populară, se vor mai înfiinţa secţiile de istorie, ştiinţele naturii, istoria farmaceutică şi biblioteca. Am mai aflat că biblioteca conţine peste 220.000 volume; că numărul vizitatorilor muzeului este de 50—60.000 anual. Şi, fiindcă ne-am oprit la cifre, ar trebui arătat că, pentru a fi expuse în întregime colecţiile muzeului, ar fi necesare peste 300 de săli.

G. LAZAROIU

Veşti despre sateliţii artificiali

Cel de-al doilea satelit artificial al pămîntului îşi continuă zborul. La 11 noiembrie, ora 6 dimineaţa, el a înconjurat de 110 ori globul pămîntesc, parcurgînd o cale de 5.060.000 km.

Pînă la data de 12 noiembrie ora 6 dimineaţa cel de-al doilea satelit artificial al pămîntului a efectuat 124 de rotaţii în jurul pămîntului. Primul satelit artificial şi racheta sa purtătoare au înconjurat respectiv de 576 ori şi 579 ori pămîntul.

PRIMUL SATELIT:

— Este el mai voinic decît mine, dar tot trebuie să-mi zică „nene"!

(Desen de N. CLAUDIU)

PE CEL MAI INALT VÎRF

...din Bucegi, pe Omul, la 2.513 m. altitudine, se află o staţie meteorologică despre a cărei existenţă puţini ştiu.

La etajul de sus al casei „Omul", locuiesc şi lucrează doi meteorologi: Grigore şi Victoria Spiridonescu. Aşezată între două stînci, casa „Omul", singura cabană din munţii noştri clădită la o asemenea înălţime, ţine piept cu tăria vînturilor foarte puternice, stîrnite de vecinătatea celor 7 văi ce înconjoară masivul. Adeseori, la o temperatură de —30° şi înfruntînd viscole năprasnice şi teama de întunericul nopţii, meteorologii îşi fac datoria. La fără un sfert al fiecărei ore, meteorologul de serviciu face înconjurul platoului, pentru a citi higrometrul, termometrul, girueta, pentru a cerceta vizibilitatea şi plafonul sistemului noros. La fără zece minute, meteorologul este în faţa aparatului de radio-emisie cu observaţiile făcute, gata să le transmită. Ceas de ceas, zi şi noapte, lucrurile se petrec la fel.

— Alo, alo! YRG 3, YRG 3 te caută YRW 4 (adică Omul). Sînt gata de recepţie. Poţi transmite!...

Creionul aleargă pe foaia registrului sinoptic. Cîteva cifre au fost însemnate repede, dar corect.

— Alo, alo! YRW 3, YRW 3 te caută YRW4. Recepţionează: 6,27,04...

Ce o fi transmiţînd? Ce sînt toate aceste semnale misterioase prin cifre?

Cineva însă, care cunoaşte limbajul Codului Meteorologic Internaţional ţi-ar putea traduce toate aceste semne prin cuvintele: nebulozitatea totală a cerului, direcţia vîntului din vest cu o viteză de 4 m pe secundă...

Acest cod cuprinde cifre între 00 şi 99. Cu ajutorul lui, un cunoscător poate exprima orice în materie de meteorologie.

In două minute, observaţiile lui YRW 4 sînt la XRQ (centrul de colectare hidro-meteorologic din Bucureşti). Un minut după aceea, aceleaşi observaţii pot fi recepţionate de meteorologii din cel mai îndepărtat punct al globului...

RODICA ŞERBAN

ŞTIAŢI CĂ

...în scoarţa creierului omenesc sînt miliarde de celule nervoase?

...braţele omului nu sînt egal de lungi? În mod obişnuit, între braţul drept şi cel stîng există o uşoară diferenţă. Cercetările au stabilit că, din 1.700 de tineri, numai 13 aveau braţe egale. La alţii, braţul drept nu era numai mai lung, ci şi mai gros, iar palma dreaptă era şi ea mai mare decît stînga.

...s-au realizat în Uniunea Sovietică termometre fulger? Aceste termometre cu semiconductori permit constatarea temperaturii într-o clipă.

...vîrsta pămîntului, după ultimul calcul, a fost stabilită la 4,5 miliarde de ani?

...celebrul matematician şi filozof francez, care a trăit între 1592—1655, Pierre Gassendi, a devenit profesor universitar la vîrsta de 16 ani?

...Savanţii sovietici Burov şi Andrievskaia, au pus la punct fabricarea unor plăci de furnir din sticlă lipite cu sacîz artificial? Plăcile au rezistenţa oţelului. Materia primă folosită este aluminiu, calciu, magneziu, var, dolomit, argilă şi diferiţi silicaţi.

...Intreprinderea Naţională „Tesla" din Brno (R.P. Cehoslovacă) a început să fabrice microscoape electronice? Datorită perfecţiunii lor, ele sînt socotite printre cele mai bune din lume.

De curînd, îmbunătăţind procesul de producţie, uzinele „Tesla" au început să fabrice microscopul BS 242, care măreşte de 300.000 de ori.

...cea mai mică pasăre de pe glob este pasărea colibri? Ea cîntăreşte 1,6—1,8 grame. Cea mai mare pasăre este struţul, care are pînă la 90 kg.

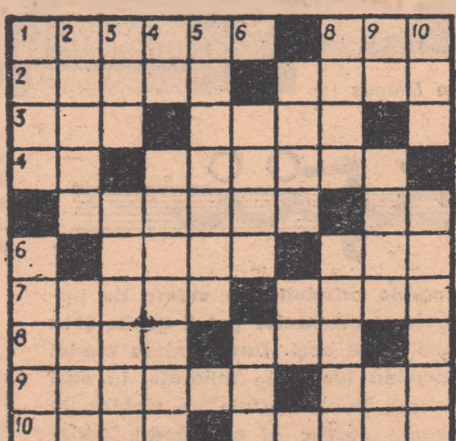
...în vechime, cercelul era semnul distinctiv al sclaviei? După forma cercului se ştia cărui stăpîn îi aparţine sclavul. Cerceii erau atît de puternic încheiaţi, încît nu mai puteau fi desfăcuţi. Portul cerceilor la femei era semn de supunere faţă de bărbaţi.

CUVINTE ÎNCRUCIŞATE

S P O R T

ORIZONTAL: 1. Sportul săbiilor — Sportul minţii 2. Extremă la fotbal — Sport de iarnă. 3. Grup de sportivi — Petrică cel... mic. 4. Campion — Verbul unui sport de apă. 5. Sportiv de ocazie — Uzinele comunale. 6. Sclav la spartani — Complex sportiv în U.R.S.S. care corespunde complexului sportiv din ţara noastră G.M.A. 7. In alpinism: cui de fixat în stîncă — Sport de masă. 8. Cultivator sau vînzător de in — Duet. 9. Pantofi albi de sport — Sportul cu arma. 10. Loc de promenadă recreativă — De la ei am moştenit sportul atletic.

VERTICAL: 1. Poate fi şi de sport — In ciclism: fiecare din razele unei roţi de bicicletă. 2. La hochei: baston cu care se loveşte pucul (mingea) — Aparat de gimnastică (sing.) 3. Tir... pe spate! — Reprize la fotbal. 4. Comună în raionul Şimleul Silvaniei — O conţine din abundenţă hrana sportivilor. 5. Disciplină sportivă în atletism. 6. Alt sport de apă — Cel cu cotituri formează a 10-a figură în vechiul sport rusesc numit „gorodki" sau „riuka". 7. Rezultat sportiv — Cupru. 8. In arenele romane îl foloseau la lupte gladiatorii — Una din multele atracţii turistice (pl.). 9. Exclamaţie admirativă sau dureroasă — Sport pe roate — Pană (nu e vorba de categorie la box). 10. Interjecţie sportivă — Porţile baschetbaliştilor.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti, Piaţa „Scînteii" tel. 7.60.10; 7.61.00 Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii I. V. Stalin.